

Hemvännen.

N:o 16.

Lördagen den 21 Maj.

1892.

Visdomens källa.

Iverne berättelser af Signor Eli.

(Forts. fr. n:o 15.)

Leons ansigte bar prägel af resignerad sorgsenhet, då han med sina stora, talande ögon blickade på Carl. Med vemodig, men långsamt full stamma yttrade han:

— Carl! Trost du på Gud?

En sådan underlig fråga, och så plötsligt! Carl skulle skattat, om han varit på humör... men nu... nu var det besynnerligt... det klack i honom, han rodnade, han var förargad. Han fick ej rätt på något svar.

Långsamt upprepade Leon sin fråga, och hans röst var lika mild och saktmodig.

Carl hade nu hemtat sig oragot. Han hade velat skämta bort allting, men han kunde ej... han kände sig så besynnerligt allvarsam; hans röst darrade, då han svarade:

— Hvad du frågar... (han ville säga "komiskt", men det blev) svart!

— Hvarför vill du skämta, Carl? sade Leon strängt, liksom hade han gissat den andres tankar. — Det är därtill alltför heliga saker... Nå, jag vill göra dig en annan fråga: Har du någonsin läst bibeln?

Nu kände Carl sig modig nog att kunna svara:

— Bibeln läsa vi ju delvis i skolan...

— Jo... men hemma?

— Hm... jag vet nu icke så nog. Ibland väl...

- Carl! Jag ser, att du för dig själf svarar: aldrig, ehuru dina läppar motsäga tanken... Sådana äro vi... vet du, när jag första gången läste bibeln, utom i skolan?

Carl visade en föga intresserad uppsyn.

- Nå? frågade han enstafengt.

- Jo... i natt.

- I natt?

Carl blef en smula intresserad.

- Ja, som jag säger, återtog Leon, och på sin kamrats fråga om orsaken ~~för~~ han: - Som du vet, har jag sedan jag blef bekant med dig, Rob och Erik, varit en fulländad tjuf. Tjefe en dag gick förbi, utan att jag bestal den ena eller andra butiken på några småvaror för att sedan bringa dem till grottan och dela vinsten tillammans med er, vinsten, som endera bestod i själva dessa varor eller den penning, vi erhöles, då vi fingo några parstjän af dem sålda på ett eller annat sätt. Jag hafte så vitt i lasten, att mina tankar blott kom farta på det nöje, jag kände, då jag hemlighetsfullt utförde något tjufstreck.

Sålunda förflet min tid... i skolan begynte det gå illa för mig, men jag brydde mig ej därom. Så kom den gånge söndagen. Så din kallelse hade jag infunnit i grottan. Då du dröjde, hade jag tid att tänka en smula. Det var länge sedan jag sist riktigt tänkt, begrundat. Chansen besynerligen idier öfverrumplade mig. Hvad var det jag egentligen hade för mig? Hvar det rätt, det, som jag gjorde? Jag blef så underligt nedslamt och allvarsam, men kanske det hade gått om, om du anlandt glad som vanligt. Men nu! Nu komma ni till grottan tysta och sorgbundna och underrättas, att Erik, vår trofne kamrat, blifvit ~~en~~ nebränd och varit nära att förlora lifvet... O, Carl! Om du hade vetat, hvadken förfärlig känsla då öfvermannade mig. Det var som hade jag träffats af ett tungt slag, allt mitt blod strömmade till hjärtat... en stund var jag alldeles bedöfvad. Då jag ändtigen kunde tanka stego ni upp för att beje er af. Titjelöst följde jag med, men ^{du jag} utkommet, slog den kyliga aftonluften mig i ansigtet och jag kom allt mera till besinnning. I stället för att återvända till i

grotten och sammanträffe med Rob och
dig, beqvante jag ströfva hemåt och
kommen till landsvägen sprang jag
till min förmyndares boning. Sam-
bröd Hjälmar var på mitt... jag var
ensam hemma. Jag rusade upp på
mitt rum och kastade mig på sof-
fan. Nu insåg jag till fullo, på
hvilken förfärlig väg vi gingo... Ty
jag är en tjuf! Det vill säga, jag för-
tygna straff, fängelse... o, hvem vet
hvad! Men ännu förfärligare! Gud,
Gud, Gud... deundrade det i min
äron... jag är en ertling, en syndare
... o, jag är värre än alla andra men-
niskor... Gud har vikit ifrån mig
... hvad blir mitt öde! Jag är satens
barn, helvetets eld skullörighet för-
tara mig... Du kan ej föreställa dig,
hvilken qual jag led. Jag kände redan
den frätande lägan i mitt bröst... ja,
jag hade förlorat förståndet, om ej Gud
lätit en ymnig tårreflod lätta mitt
sinne... Länge, länge grät jag. Där-
på steg jag lugnad upp, tog bibeln
och läste... och hela natten har jag läst
i den boken... o, nu insåg jag, hvil-
ken skatt det var. Hur mycket
nytt lärde jag mig ej! Hvilken fröjd

kände jag ej! Evangelium sade ja, att
om jag skulle förbättra mig, omvänd
mig, så skulle gud förlåta mig. Jag tyck-
te, att Bibeln var skriven enkom för
mig, sannt är, hvad vår religions-
lärare sagt oss: den Heliga Skrift är
visdomens källa, försviflans motgift...
Mitt bröst blef så fullt... jag ville
nödvändigt tala med någon... till Rob
vågade jag ej gå, jag kom till dig. Jag
hade hoppats, att Gud förlåtit oss, att
han i nattens stund gifvit oss en varning,
att vi genom att sluta med vårt svarta
lif skulle kunna förbättra oss, inrygg
allt i glömska... ingen menniska skul-
le vela af hela saken, vi skulle åter kvar-
se dig godtgöra, hvad vi förbrutat... Och nu
berättar du, att Erik uppgjaf allt... o,
förstå mig rätt... Gud har ej förlåtit
oss, Han förbannar oss... o, hvad skall
jag göra... hjälp mig, Jesus, var mig nära
dig... jag har ingen ro, bort, bort, långt
bort... farväl, Carl! Tro på Gud,
läs bibeln!... farväl!

Leon tog sin hatt och skynda-
de i väg, utan att den bestörte Carl
fick fram ett ord... Kamraterns tal hade
gjort ett vitt intryck på honom, ehuru han
ej förstod allt. Men ett beslut hade han dock
gjort: det att gå till Rob och tala med ho-
nom. Släckas Carl! Du kände ej Rob! O, hade
du hellre lytt Leons bad! (Forts.).

Svarjehanda företalen i naturen.

20. Mineralier.

(Forts. fr. nr 15)

Hyacinth, en ädelsten innehållande metal. leuätkon (en röd, brun, gul l. grön ädelsten) jämte kiseltyra; är af → eller annan färg.

Järn = Ferrum, den viktigaste af alla metaller, fäs i en mängd olika malmer, t. v. ur magnetisk järnmaln, blodstensmaln och järnockon. Innehålles äfven i syffelkis. Rödskote är en verklig blodstensmaln-järmet, som är hufvudsakligt för hela nordens industri, användes på mångfaldigaste sätt under tre former, näml. som tackjärn, stång- eller smidd järn och stål, det första tillverkas i masugnar genom utsmältning ur malmen, blandad med kol, där af förfärdigas skenor, spiselhållare, uggnplåtar, galler, hjul, röt, kittlar, galanterivaror m. m. Af tackjärnhet fram ställas de andra. Både sorterna därigenom, att man medets mer eller mindre fullständig förskning bortbränner en större eller mindre mängd af dess kolhalt. I forna faller järn stångjärn, som be- gagnas till en mängd redskap och verktyg, isynner- ligen till plåt, spår och tråd. I senare faller åter järn man stål till svarjehanda skarpa verktyg, såsom knifvar, sälar, spisar, borrar, sägar, samt ser- och andra fjädrar m. m. En rymsktigt riklig- gnen af järnets användning, utgör förfärdigandet af ångmaskiner, lokomotiver, spinn- och väfmaski- ner, telegrafapparater m. m. järn beagnas äfven

i medicinen, och utgör en hufvudbestandsdel i järnvitret = FeO, SO_3 , samt Berlinerblätt = $3FeCy + 2Fe^2Cy^3$. Om det sistnämnda är fritt från leijord, kallas det Parisblätt.

Kalksten = CaO, CO_2 , ett mineral af kalk- gruppen; det kalk är dels ett byggmaterial dels användes den till kalkbränning och mör- bok del i skiffsig form till ståtrogk. char- morn tjener till bildhuggar arbeten och bygg- nadsornamenter. Krita användes som skrifvars- lerial.

Kobolt, se Lera.

Kobolt = Kobaltum, en oädel metall, som hufvudsakligen framstalles ur koboltglans och speiskobolt, dess malmer användes till färg på glas och till beredning af smält (koboltglas) en skön blå färg till freskonalning och tillvä- tatyger "blåning" etc.

Koppar = Cuprum hör till de smidbara äd- metallerna och fäffas gedigen, men framstalles van- ligen ur kopparkis samt äfven ur kopparsläs, mac- lakit, Fahleg o. s. v. Användes till mynt, klockor, kopparschickplåtar, koppartråd m. m. eller i legeringar (metallvaror). Koppar utgör en bestandsdel i flera met- färg, t. v. schweinfurtergrön, spanskt gröna m. fl.

Korund, ett mineral, hufvudsakligen bestående af leijord = Al_2O_3 . De genomskinliga varieteterna äro mycket eftersökta ädelsten och vanligen praktiskt blå, Saphir. Ören Korund (smörgel) beagnas att bli på ädelstenar, glas och metaller.

Krita, se Kalksten.

Larversten = lapis lazuli, ett berömt mineral af fältspatsgruppen, som förutom var en råämnet för ultramar- brun, hvitaktig, blå och grön, blå färg likhet och smäl onsd Konst framstalles och mycket användes. (Forts.)

Skämt, Anekdoter m. m.

Rakt på saken. **Han:** När jag var barn, hade jag lockigt hår, men sedan blev det rakt...
Hon: Och nu är det rakt in- genting.

Straffad afund. På baren. **Ka- verieren:** Fröken Rosalie ser ganska stäck ut, reke sandt?
Samen: Ja, det gör hon visst, men det är också hennes enda förtjänst. — **Kar:** Där har hon en mer än nu.

Trärsaker. På taget. **Den re- vande:** Hå nu, hur konduktör, hur är det så vanta på så länge vid den här stationen?
Konduktö- ren: På ett taget ska sättas i gång igen, naturligtvis.

En ledspår. **Herrn:** I den här butiken har jag aldrig varit inne för. — **Cigarrfröken:** Kors, det är märkvärdigt! Och det är ändå stadens äldsta cigarrbutik. — **Herrn:** Ja, har kanske fröken själf satt upp den.

Trunydornens var. **Shamma:** Flören kysser du hellre; mam- eller pappa? — **Den fyraåriga dot- taren:** — **Shamma:** Hvar för det.
— **Hon:** Han ser ut som en offici.

Ockon en kungörke. På lyft. **Dorren i K. N. förhandling** finns upp. **Spikas** följande kungörke när undertecknad finnes plats den 2: nästkommande spres för en dräng som är riktigt van vid att skota häst och en ladugårdspiga.

Meteorologiska observationer.

Hfors termometer kl. 12 kvare
dag fr. o. m. d. 14 jan. 1892.

Lörd. den 15 maj	+10°C.
Sönd. den 16 maj	+8°C.
Tisd. den 17 maj	+8°C.
Onsd. den 18 maj	+11°C.
Torsd. den 19 maj	+10°C.
Fred. den 20 maj	+11°C.
Lörd. den 21 maj	+9°C.

Rebus m. m.

lösning på reb. i nr 15: Emika.
(vande man Charad. Mitt förste såg om skrif- Om icke just om skrifparet Mitt andra är blott barnens vän, Till den de alltid fly. (ta spil, skall hela är en krigare, som mangens tjäna. Men som af andra däremot också kan slå)